

ѣ турять между двѣ-тѣ съгласны; така казвать: *Българинъ, дълго, кръвъ, сърдце* и пр. Намѣсто *Българинъ, дълго, кръвъ, сърдце* както ся намирать писаны въ стары ржкописны книги, и както ся и произносятъ по нѣкон мѣста.

б) Буквы *ѣ* и *ѥ* ся употрѣблявать като вмѣтнжты въ прилагателны съ усѣчено окончаніе и въ причастія, между двѣ съгласны, като: *добъръ, крошѣкъ, долнь, шяжѣкъ, влѣкъмъ* и пр.

Забѣлѣжв. У сегашны-ты ни черковны книги, печатаны въ

Россіи, буквы: *ж, ѣ, ѥ* верѣдъ рѣчь сж замѣнены съ *у, о, е* наспротивъ русский изговоръ; така намѣсто

мжжъ, кръвъ, кръшъ писано е *мужъ, кровь, крешъ*.

По това, кои-то съ прочитаніе сж навыкнжли въ черковны-ты книги, могжтъ ся оправа лесно за да знажтъ, гдѣ каквж буквж да употрѣбять. Така слокове, писани въ черковны-ты книги съ *у*, ако ся изговарять въ нашій языкъ съ гласъ на *ж*, пишжтъ ся съ *ж*; като: *мужъ, мжжъ; мука, мжка; шруба шржба* и пр. а слокове,

писани въ черковны-ты книги съ *о*, ако ся изговарять въ нашій языкъ съ гласъ на *ж*, пишжтъ ся съ *ѣ*; като: *кровъ, кръвъ; сонъ, сънь; долго дълго* или *дѣлго* и пр.

а пакъ слокове, писани въ черковны-ты книги съ *е*, ако ся изговарять въ блъгарскый языкъ съ гласъ на *ж*, пишжтъ ся съ *ѥ*: като: *крешъ, кръшъ; сердце, сърдце* или *срьдце* и пр.

301. Рѣчи съ окончаніе на съгласнж буквж приимжтъ на края *ѣ* или *ѥ*, на кои-то гласъ-тѣ не ся чюе цѣлѣ, та остоятъ *полжгласны*.

Забѣлѣжв. На край рѣчь *ѣ*, кога ся придружи при неж и членъ *шъ*, като остане всрѣдъ рѣчь-тж, добыва си естественный гласъ на *ж*; като: *чловѣкъ-шъ* изговара